

ling her, samtidig med de Forhandlinger, der finde Sted paa et andet Sted, og samtidig med at i denne Sag, en Grundlovsag, Regjeringen ikke engang er tilstede, vil være aldeles tom og ørkesløs. Jeg kan derfor ikke tage mit Forslag tilbage.

Krieger: Jeg vilde tillade mig den Hensigt til det ærede Medlem, som først havde Ordet idag (B. Christensen), om han ikke, under den Tingenes Stilling, som dog maa være ham ligesaa velbekendt som os Andre, maatte være villig til at slutte sig til det Forslag, der er fremkommet fra den ærede Landsstingsmand for 10de Kreds (Rehmann) om at standse første Behandling og strax overgive Sagen til et Udvalg. Hvad er nemlig Spørgsmaalet? Spørgsmaalet er, om der overhovedet i denne Sag skal komme en virkelig første Behandling tilstede eller ikke. Det ærede Medlem vil ikke stufte sig selv, han vil ikke troe, at vi komme ud over Monologen. Vi komme ikke til Dialogen, hvis første Behandling skal fremmes nu, hvis den ikke standses og der nedfattes et Udvalg. Spørgsmaalet er altsaa, hvorvidt det er ønskeligt, at der finder eensidige Udtalelser Sted, men ingen Forhandling, at første Behandling altsaa spildes. Det er meget muligt, at det ærede Medlem kan sætte sin Mening igjennem, jeg veed det ikke, men jeg kan ikke troe, at Sagen derved vil fremmes. Jeg antager derfor, at han i Sagens Interesse vil gjøre vel i ikke at modsætte sig, at første Behandling standses.

B. Christensen: Det er en egen Sag at modtage og følge Raad, der gives af en bitterlig Modstander, selv om man for denne Modstander — jeg mener navnlig den ærede sidste Taler — har en saa høi Agtelse, som jeg virkelig nærer for ham. Jeg maa tilstaae, jeg ikke kan overbevise mig om, at det for dem, der ville Grundloven af 1849 uforandret, kan være tjenligt eller forstandigt at tilstede, forsaavidt de kunne modstaae det, Standsningen af Sagens Forhandling allerede i dette Dieblif, og jeg har endnu ikke hørt det Allermindste, der kunde benævnes skadeligt ved, at første Be-

handling tilenbebragtes, og vi da nedfatte et Udvalg. Kunde derfor ikke den ærede sidste Taler, der saa venlig har givet mig sit Raad, nedlade sig til at følge mit Raad, at slutte sig til det ærede Medlem for Thy (Bloug) og nøies med, at vi, om ikke med Eenstemmighed, saa dog vistnok med Noget, der nærmer sig til Eenstemmighed, faae et Udvalg nedsat, naar første Behandling er færdig. Jeg maa blive staaende fast paa Modstanden imod Forhandlingernes Standsning i dette Dieblif.

Carlsen: Jeg anseer det i og for sig for nyttigt og godt, at denne Sag gaaer til et Udvalg. Jeg vilde heller ikke have havt noget særdeles imod, om man havde afbrudt første Behandling og henviist Sagen til et Udvalg, men jeg kan ikke stemme for det Forslag, som den ærede Landsstingsmand bag ved mig (Rehmann) har stillet, af Hensyn til de Motiver, der have ledet ham til at fremsætte det. Det vil ikke være mig muligt at føre Sagen over i et Udvalg nu, ved at afbryde første Behandling, og derved — det hele Spørgsmaal er maaskee kun en Etikettesag — paa en Maade tage de Motiver med, som det ærede Medlem har fremsført for sit Forslag.

Krieger: Jeg vil blot henstille til det ærede Medlem, at vi dog ikke stemme over Motiver. Motivet, hvorfor jeg har troet, at det er hensigtsmæssigt, at første Behandling standses, er væsentlig det, at der ikke vil komme, tør jeg sige, en virkelig første Behandling frem i dette Dieblif. Spørgsmaalet er altsaa dette: Er det virkelig ønskeligt for os, som jeg før tillod mig at sige, at vi blive staaende ved Monologen og slet ikke komme til Dialogen? Er det ønskeligt, at det bliver en Ene-tale, og at ingen Samtale kommer igang? Det er Spørgsmaalet, og jeg maa da finde, at for Sagen er det ønskeligt, at der bliver en virkelig første Behandling; men det kan, som Forholdet nu er, ikke skee, medmindre den nu udsættes. Anseer man det for ligegyldigt, om den første Behandling af Sagen spildes, ja saa forkaste man Forslaget om at standse den. Det er Spørgsmaalet.